

dětská pracovní otrokyně. Přitom měla se svou paní, madam Sárou, ještě štěstí. S jinými Restavèk je zacházeno hůř.

Valentine přišla do Wharf Jérémie ve třech letech. Předtím žila se svými rodiči a svými sourozenci v Les Anglais, na jihozápadě Haiti, více než den cesty z Port-au-Prince. O své rodině toho ví málo. „Máma a táta zemřeli, moji sourozenci také“, vypráví. Jedna „teta“ ji pak přivedla k madam Sáře. „To dítě se u nás mělo dobře“, vypráví sestra madam Sáry, konečně se o ni prý někdo staral. Valentine neodporuje. Později, když nikdo z její hostující rodiny neslyší, vypráví, že byla někdy bita, když nepracovala dost rychle nebo se „hloupě tvářila“.

V bezprostřední blízkosti Valentine pracují devítiletá Johanne a osmiletá Michel-Ange. Společně navštěvují školu v blízkosti jejich městské čtvrti, půl hodiny chůze odsud. Německá organizace „Pomoc v nouzi dětem“ financuje vzdělání pro 50 dětí – Restavèk z Wharf Jérémie a okolí. Před výukou dostávají všechny děti oběd. Pro mnohé je to však také jediné jídlo, které ten den dostanou.

První teplé jídlo za tři dny: Valentine (s čepicí) se svými přáteli Michel-Ange (vlevo) a Johanne (uprostřed).

Zdroj: Zpráva německé sekce Amnesty International:
<http://www.amnesty.de/journal/2010/februar/arbeiten-ohne-lohn-und-brot>

